

Muntele fără apă

Adrian Păunescu

Abia trăim în muntele fără apă,
cu ochii căutând-o în zadar,
mereu e-n preajmă și mereu ne scapă,
ascunsă de o umbră de stejar.

Și fagii o mai țin în rădăcină
și se numește rouă-n zori de zi,
de năucirea ei ni-i setea plină
și apă-n somn de frunți vom regăsi.

Nici nu mai știm de unde-atâta verde
când apa a fugit demult din munți
și-ntreaga uneltirea ei se pierde
sub scutul mort al brazilor cărunți.

Când vine întunericul, când luna
pe toate pune tristul ei pustiu,
în văi, amăgitoare totdeauna,
ecourile dorul apei știu.

Dar nu e apă, ci spre zori transpiră
copacii tragici care o conțin,
Orfeu deshidratat, pe-o moartă liră,
Mai cântă despre ape care vin.

Ca despre un eveniment cât cerul,
și ca despre un mit răzbunător,
ca despre lună, unde stă oierul,
așa vorbim despre un biet izvor.

L-au nimerit după un colț de stâncă,
se strecura aproape vinovat,
voia răspuns la zestrea lui adâncă...
Și-astfel, cum l-au găsit, l-au și captat.

Și muntele e tot fără de apă,
deasupra, ochii cerului sunt mari,
când văd cum piatra, de căldură, crapă,
iar noi nu punem preț pe fântânari.

Așa încât ni se usucă lancea
și câinii setoși înnebunesc la stâni,
aici la Tarnița, în munții Vrancea,

POEZII ONLINE

de dor de apă, devenim fântâni.